

tite momente, cel al "zborului", grăitor pentru prăpastia existentă între aspirațiile personajelor și precaritatea condiției lor umane. Scenografia semnată de Cristian Gătina e sugestivă pentru un spațiu concentraționar,

chiar dacă amintește de unele spectacole ale lui Silviu Purcărete. Cu timpul, e de presupus că regizorul va căpăta respectul cuvenit față de textul dramatic, ca suport indispensabil al spectacolului teatral. Căci

montarea sa e elocventă pentru faptul că, la nevoie, teatrul s-ar putea juca și fără cuvinte, dar nu fără dramaturgie.

Victor Parhon

Altfel?

Din caietul-program conceput pentru spectacolul **Domnul de Pourceaugnac** află, în detaliu, curriculum-ul Teatrului Masca (înființat în 1990 și condus de Mihai Mălaimare). Este foarte bogat: reprezentații în parcuri, spitale, case de copii, numeroase turnee în străinătate ori participări la festivaluri de teatru de stradă. În prezentarea istoricului sunt inserate amănunte privind condițiile precare în care trupa a lucrat și a realizat „faptele de vitejie”. Tonul este vehement și, parcurgând rândurile, ai senzația neplăcută că ți se reproșează ignoranța. Recunosc, în ceea ce mă privește, deși auzisem despre **Clovni** și **A murit moartea, măi!**, până la montarea de față nu am mai văzut vreo producție a Teatrului Masca. Nu știu a cui e vina. Probabil că a mea. Spectacolul în regia lui Mălaimare, jucat la Teatrul "Nottara", are la bază un scenariu după piesele lui Molière. Caut să reproduc firul epic, cu toate că el nu răzbate foarte clar din ce se petrece pe scenă: Pourceaugnac, după ce și-a părăsit nevasta, copiii și

DOMNUL DE POURCEAUGNAC după Molière ● **TEATRUL MASCA** ● Data reprezentației: 13 martie 2000 ● Regia: Mihai Mălaimare ● Scenografia: Nina Brumușilă ● Muzica: George Natsis ● Distribuția: Sorin Dinculescu (Domnul de Pourceaugnac), Nicolae Pungă (Oronte), Ana-Maria Pâslaru (Julie), Mioara Ifrim (Nérine), Dora Iftode (Doctorul), Daniel Barbu (Eraste), Erland Scrieru (Sbrigani), Eduard Savin (Polițistul); în alte roluri: Delia Sabău, Dora Iftode, Cătălin Mirea, Darius Munteanu.

orașul natal, încearcă să-și ascundă trecutul în noua comunitate din care face parte; în cele din urmă, este demascat și izgonit înapoi de unde a plecat. Montarea marchează o trecere a trupei Masca de la "tăcere" la "cuvânt", adică la text. Cât despre programul estetic, el se păstrează neschimbat: "gest, pantomină și expresie corporală". Nu știu cum o fi fost în perioada de "tăcere". Așadar, nu am termen de comparație. Dar, îmi permit să întreb: atitudinile triviale, loviturile și șuturile în fund "pe bune", alergătura și fugărirea reciprocă intră în "expresia corporală"? Zbieretele asurzitoare, chițăiturile, rățoielile pe diverse tonalități înseamnă "cuvânt"? Și toate la un loc – commedia dell'arte?

Dacă da, păcat de actorii care au vociferat, după indicații, cu multă – chiar prea multă – convingere (Ana-Maria Pâslaru este realmente o actriță cu simț scenic și talent). Păcat de costumele șugubețe ale Ninei Brumușilă. Păcat de timpul spectatorilor. Totuși, aici stă tristețea mea cea mai mare: publicul a râs. Însă a făcut-o într-un chip atât de strident și fără discernământ încât mi-a adus aminte de hohotele de la *show*-uri de genul **Glumărețu**-lui cu Doru Octavian Dumitru și chiar și de cele – de data asta, de plâns – răsunând la "Surprize, surprize". De Vacanța Mare și telenovele... Păcat de un teatru care putea fi așa cum se recomandă: altfel.

Mirona Hărăbor

„Nu poți visa decât cu inima”

În mod neașteptat, la prima reprezentație cu public, zarva celor patru clase întâi s-a stins ca 'prin farmec la ridicarea cortinei. Scenariu după care se desfășoară îndeobște orice spectacol pentru copii a fost (spre marea mea mirare, recunosc) pe deplin uitat. Mișcarea actorilor, claritatea cântecelor, frumusețea și originalitatea decorurilor au făcut să contenească pe dată obișnuitele întrebări și nu au dat prilej repetatelor observații pe care învățătorii și părinții se văd în genere nevoiți să le țipe dintr-un capăt în altul al sălii

INIMĂ RECE după Wilhelm Hauff. Dramatizarea: Banu Rădulescu ● **TEATRUL "ION CREANGĂ"** ● Data reprezentației: 14 decembrie 1999 ● Regia: Sorana Coroamă Stanca ● Scenografia: Anca Pâslaru ● Muzica: George Marcu ● Coregrafia: Păstorel Ionescu ● Distribuția: Lucian Ifrim (Peter Munk), Anca Zamfirescu (Mama), Carmen Palcu (Lisbeth), Cristian Irimia (Michael Olandezul), Alexandrina Halic (Omulețul de Sticlă), Șerban Georgevici (Ezechiel Burtosul), Mihai Verbițchi (Schlurker Lunganul), Daniel Tudorică (Regele dansului), Mircea Mușatescu (Bunicul), Gabriel Coveseanu (Omul de Aur) ș.a.

micuților plictisiți. Dimpotrivă, reacțiile unei săli pline până la refuz cu elevi de 7-8 ani, departe de a constitui o simplă însemnare de reportaj, alcătuiesc în mod sigur, semnul

admirației pentru munca regizorului. Îndeosebi când piesa nu se apropie defel de basmele noastre.

Inimă rece de Banu Rădulescu după W. Hauff vine din spațiul culturii ger-